

Verslag voorjaarscursus Arusha

Maart 2008

Het geeft een speciaal gevoel om in Afrika, in Tanzania, op een steenworp afstand van de Ngorongoro Crater, nascholing te doen in een eenvoudige houten barak uit Nederland: Peter's home. Als het dan ook nog regent en er wordt goed gewerkt in de groep.....dan kan het niet meer stuk.

Zaterdagavond ,22 maart, kwamen we aan in Arusha. Peter ving ons op met een swung, die hem eigen is en mogelijk deels is afgekeken van Indiana Jones.

De volgende dag om 9.00 uur hebben we uitgebreid kennis met elkaar gemaakt. Ieder gaf aan welke geschiedenis of binding er was met Afrika in relatie tot nascholing. Hele diverse antwoorden werden gegeven, bijvoorbeeld "mijn collega beter leren kennen op onbekend terrein, tussen de dreiging van wilde dieren.....dan moet je wel tot elkaar komen om te overleven". Ook "de lucht van Afrika inademen om te ervaren waarom mijn familieleden daar nu zo van onder de indruk zijn" en "Afrika weer opnieuw zien"en nog veel meer , vaak onverwachte antwoorden.

Zondag en maandag was het hard doorwerken om al die "dure" accreditatiepunten te halen. In de pauzes en in kleine werkgroepen maakten we ook contact met onze Afrikaanse collega's om hun aanpak, hun therapieën te vergelijken met de onze. Afrika is groot, maar de wereld is klein. Veel denkwijzen komen overeen, alleen de culturele inbedding is verschillend. Het bood de mogelijkheid om op individueel niveau op vragen rondom cultuurverschillen in te gaan. Persoonlijke emoties van machteloosheid, pijn en verdriet bij de confrontatie van ernstige aandoeningen en de beperkte medische behandelingsmogelijkheden werden verbazend open besproken.

In ieder geval kregen we de gelegenheid om onze kennis op het terrein van AIDS/HIV te updaten, met name in Arusha en omgeving. Tanzaniaanse teachers kwamen met veel en overtuigend materiaal. Ook de ervaringen in een druk Afrikaans ziekenhuis (overvol met patiënten) en een Afrikaans Health center (zonder patiënten) maakten veel indruk. Een westerse initiatief van een O.K. in de bush zonder dokter en zonder patiënten vormde een pijnlijk bewijs dat ontwikkelingssamenwerking niet altijd adequaat vorm krijgt.

Dinsdag vertrokken we richting de wildparken en naar de Kudu lodge waar Peter's home is gesitueerd. Onder leiding van Jan van Dijk en Jaap Schuurmans werd palliatieve zorg op verschillende manieren bekeken. Zo hebben we gesproken over bijvoorbeeld Dexamethason een middel dat in de eerste lijn veel meer gebruikt zou kunnen worden.

Elementen als echtheid, humor en vertrouwen in elkaar zorgden voor een buitengewoon hoog niveau en constructieve discussies. En de harde stoelen zorgden er zeker voor dat de aandacht niet verslapt... Tussendoor wandelden we door Gibb's farm, schuilden bij Iraqz huis voor de stortbuien en bezochten we wildparken als de Ngorongoro Crater en Lake Manyara.

Dit zijn heel verschillende gebieden met allerlei dieren. Vooral een grote groep leeuwen maakte indruk op ons. Heel wat foto- en filmmateriaal werd daarop vershoten. Ook zagen enkelen van ons nog kans om met de lokale bevolking een potje te dammen, een native doctor te consulteren en heerlijk te wandelen door de bush en het dorp. Vrijdag op de terugweg hebben we nog wat inkopen gedaan bij Tinga-Tinga en daarna nog een – letterlijk - spetterende nacht in de Ngurodoto lodge. We weten nu wat regentijd in Afrika is....'s Avonds hebben we gegeten met elkaar en cadeaus uitgewisseld. Ook 's morgens was het nog niet droog. Maar ons enthousiasme kende geen grenzen. We maakten een wandelsafari tussen de dieren op Mount Meru. Dat was weer een nieuwe, fantastische belevenis! Daarna konden we bijkomen in de KIA lodge en moesten we wachten op Ole Kuney, een Maasai dokter. Hij twaalf zwangere vrouwen meenemen voor een teaching over ante-natal problemen. Helaas het kon niet doorgaan....zij waren met hun auto vast komen te zitten in de modder. Een alternatief programma bestond uit het zwembad. Wij doken in heerlijk water, vrijwillig en sommigen onvrijwillig!

Toen scheidde onze wegen. Een deel van de groep ging terug naar Nederland, enkelen naar Ole en anderen naar Zanzibar.

De groep had een goede band, bestond uit zeer innemende personen en we kunnen terugkijken op een goede samenwerking. Ondertussen sluiten we traditioneel af met een klein gedicht:

Sheika A. El- Miskery

Crack the glass,
And the crack
Will always remain.
The human heart
Has the same vein;
It's just as delicate
To the strain.

Once it is hurt,
It is too hard
To fade the stain
Though parts can
Fix together-
You've just to touch the wound,
To make it drain again

Jaap Schuurmans en Jan van Dijk